

BLIJF BIJ MIJ

EMMA ANNA

Blijf bij mij

EMMA ANNA

Blijf bij mij

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Anna

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman

Eerste uitgave februari 2020

ISBN: 978-94-92585-47-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Vandaag was het maar liefst twintig graden Celsius in Parijs. Hannah droeg een strohoed en een lichtblauw katoenen zomerjurkje tot op de knie. De subtiele zon van begin april deed haar goed, hoewel ze haar benen voor de zekerheid met factor vijftig had ingesmeerd – haar lichte huid hoefde maar vijf minuten zon te zien om haar in een kreeft te veranderen – en over haar armen droeg ze een vestje tegen de frisse wind. Ondanks de zonneschijn begon het licht te miezeren, maar dat deerde haar niet. Ze genoot enkele minuten lang van de koele druppeltjes op haar handen en deels ontblote voeten. Het herinnerde haar eraan dat ze nog leefde en het kippenvel dat ontstond was geen gevolg van het continu over haar schouder kijken, uit angst dat Noud haar volgde. Noud, de jongen die haar jaren geterroriseerd had, en het zag er niet naar uit dat hij daar helemaal mee was gestopt. Dat was ook de reden dat ze Lucs aanbod om haar te laten schaduwen uiteindelijk had geaccepteerd. Hannah had Noud nu al een tijd lang niet meer gezien, dus het had wel effect.

Het was dat haar psycholoog dit had geadviseerd; doen wat al heel lang op je verlanglijstje staat, anders zou ze binnen zitten

met een kop thee en een thriller. Gelukkig werd ze in de gaten gehouden door Ferdinand, maar dat nam niet weg dat ze zich nog steeds niet op haar gemak voelde.

De trilling in haar ademhaling nam af toen ze on Champs-Élysées langs de GAP liep en haar blik naar een vintage-rose zomerjurkje werd getrokken. *Afgeprijsd.*

Vijftig euro lichter liep ze een kwartier later met een glimlach naar buiten. Haar armen deden pijn van het tassen dragen. Misschien moest ze niet zo moeilijk doen en Ferdinand er gewoon een paar geven. Hoewel, dan kon hij misschien minder snel handelen als...

Gefrustreerd zette ze die gedachte van zich af en liep stug door, toen ze –

O my God, een Disneywinkel!

Helaas was ze te oud voor al die fantastische prinsessenjurken die haar moeder vroeger niet kon betalen – serieus, tegenwoordig waren ze de perfecte namaak uit de film, het leek wel design – en koos ze in plaats daarvan een prachtige hardcover uitgave van Bambi. Haar vingers gleden ook even over de klassieke prinsessensprookjes. Sneeuwitje, Doornroosje, Goudlokje... Allemaal verhalen waarin de prinses gered werd door een prins.

Ze glimlachte toen ze de nieuwe uitgave van Rapunzel zag. Die was al een stuk moderner.

Met Rapunzel en Bambi liep ze weer naar buiten.

Ze had Fie gevraagd mee te gaan, mede omdat ze zich dan veiliger zou voelen. Maar die kon niet, en ze had Hannah gezegd dat het goed voor haar was eens iets alleen te ondernemen. Zich over haar angsten heen te zetten. Met Ferdinand was ze tenslotte veilig.

Gelukkig was haar Frans niet heel slecht, dus na even wennen aan de taal kon ze gebrekkig aan de juffrouw achter het loket van de ondergrondse metro vragen hoe het in godsnaam allemaal in elkaar zat. Ze was vanmiddag drie keer bij het

verkeerde arrondissement uitgestapt en had vijftig euro aan een simpele spaghetti verspild, omdat ze niet wist waar je lekker en goedkoop kon eten, maar qua kleding en schoenen was ze absoluut geslaagd. Ze was trots op zichzelf. En blij dat ze zeker wist dat ze geen miskoop had gedaan. *After all*: hoe kon iets wat je in Parijs had gekocht nou een miskoop zijn?

Nadat ze haar haar had laten knippen bij een idyllisch kapperszaakje, besloot ze dat het wel prima was voor vandaag en ze wilde Ferdinand niet langer tot last zijn. Ze had serieus medelijden met de man. Voor deze ene keer had ze een viersterrenhotel uitgekozen om de nacht door te brengen, met uitzicht op de Eiffeltoren, die ze 'vergeten' was te bezoeken.

HANNAH NAM DE vroege trein naar huis en genoot van de laatste uren stilte voordat ze moest gaan werken.

Nadat ze haar spullen thuis had afgezet, zich een beetje had opgefrist en omgekleed, stapte ze met een kop koffie naar buiten.

De grijze Mercedes stond zoals altijd aan de overkant van de straat, zogenaamd onopvallend. Hannah glimlachte kort en stak over, klopte op het geblindeerde raampje van de bestuurderskant. Een seconde later ging het raampje geruisloos naar beneden en verscheen het inmiddels vertrouwde gezicht van een man met haar zo grijs als de Mercedes.

'Goedemorgen, juffrouw Mackenzie.'

'Morgen, Ferdinand. Hoe was Parijs?'

Ze reikte hem de dampende kop koffie aan. Met een krampachtige grijns pakte hij de rode mok uit haar handen. 'Vreselijk druk en onoverzichtelijk, mevrouw.' Hij nam zijn zonnebril af en schonk haar een oprechte, vaderlijke glimlach.

Ze schonk hem er een terug en liep door.

'Werk ze,' hoorde ze hem nog zeggen.

Een kwartier later rinkelde het belletje boven de deur van

een van haar favoriete winkels. De Boekenlegger lag midden in de stad en zag er modern uit door de renovatie van twee jaar geleden. Spotjes verlichtten de nieuwste bestsellers, must haves en goodies, en achteraan stond naast de kassa en de deur naar het magazijn een oude tafel met een grote vaas bloemen en een luxe koffiezetapparaat.

Julian stond met een espressokopje in zijn hand een artikel van een tijdschrift te lezen, alsof hij even rustig zat te ontbijten aan een tafeltje van een onbetaalbaar vijfsterrenhotel.

‘Hoe was het?’ vroeg hij zonder op te kijken. ‘Ik ben nog steeds beledigd dat ik niet mee mocht.’

Glimlachend rolde Hannah met haar ogen. ‘Goie morgen, Julian. Het was leuk, dank je. Misschien mag je volgende keer mee.’

Julian keek op. ‘Zo vaak gaat men niet naar Parijs. Wanneer is volgende keer?’

Hannah legde haar tas op de stoel en trok haar trenchcoat uit.

‘Die mag daar niet meer liggen van Heks, dat weet je toch?’

Vlug legde ze de tas om de hoek van het magazijn en hing haar jas ook daar op. Magda veranderde altijd in een flipperkast wanneer ze hen op hun telefoon zag kijken. Daarom deed iedereen altijd alsof ze iets uit hun tas moesten pakken, maar dat kreeg Magda sinds vorige week ineens door.

‘Misschien wel in de zomer. Dan mag je mee, beloofd. Denk ik.’ Hannah glimlachte naar Julian, die breed grijnsde.

‘Krijg ik geen kus ter begroeting?’

Ze snoof en schudde haar hoofd, gaf hem een kushandje en liep naar achteren om haar naamkaartje op te spelden en te kijken welke boeken de leverancier had gebracht. Allemaal bestsellers die vaak binnen een paar dagen waren uitverkocht.

Zuchtend haalde ze het plastic van een stapeltje af en slikte. *Ondernemingsstunten*, door Joris Bouwman. Uitgever: Wennam Publishers. Hannah was zelf naar de boekpresentatie ervan

geweest in november. Daar hadden zij en Luc voor het eerst echt een connectie gehad.

Ze pakte licht hoofdschuddend het stapeltje van tien hardcovers uit de verpakking, liep ermee de winkel in en vulde de voorraad aan, die momenteel nog maar uit één enkel boek van Joris Bouwman bestond.

De herinnering aan die avond was pijnlijk om voor de geest te halen, dus drukte ze 'm weg. Dat ging beter dan normaal, misschien omdat ze gisteren zo had genoten van haar eenzame uitje.

'Staar niet zo naar die Wennam-boeken, dat maakt je een beetje zielig,' mompelde Julian, die Hannah gadesloeg vanachter zijn minuscule espressokopje. 'Neem een lekkere espresso en geniet nog even van de rust, voordat Heks straks hier is.'

'Ik staar niet naar Wennam-boeken,' antwoordde Hannah, en liep naar het koffieapparaat om alleen heet water in een kop te laten lopen. Ze koos een zakje muntthee.

'Is het echt zo'n eikel als ze zeggen, die Luc Wennam? Of was jij de enige die problemen met hem had?'

Hannah brandde zich aan de thee, omdat ze door niet te willen antwoorden niet had gewacht tot die was afgekoeld. Behalve met Fie had ze het nooit met iemand gehad over de reden dat ze bij Wennam Publishers was weggegaan.

'Het is geen eikel,' zei ze, na meer dan drie maanden eindelijk een tipje van de sluier oplichtend. 'We hadden gewoon een akkefietje.'

'Een akkefietje.' Julians stem ging omhoog. Toen ze hem aankeek had hij een speelse grijns op zijn gezicht en trok hij een paar keer zijn donkere wenkbrauwen op. 'Heeft 'ie je geneukt?'

Ze vervloekte zichzelf dat ze op slag knalrood werd. 'Julian,' antwoordde ze boos. 'Nee. Hij heeft me niet "geneukt".'

'Heb jij hém dan geneukt?'

Hoezeer ze ook haar best deed, ze schoot zacht in de lach,

wat resulteerde in een giechelbui. ‘O, Júlian! Zie je het al voor je?’

Hij grinnikte aanstekelijk en trok een gezicht alsof hij zich er wel iets bij kon indenken. Vervolgens keek hij weer in zijn kopje. ‘Wat ben jij toch heerlijk snel op de kast te jagen, Hannah Mackenzie.’

‘Kun je het één dag *niet* over seks hebben?’

‘Vooruit dan. Voor jou. Maar alleen als we een keer samen iets leuks gaan doen.’ Hij hield zijn espressokopje nu met twee handen vast, alsof het een grote kop thee was. De mouwen van zijn donkerblauwe kabelgebreide trui had hij opgerold tot halverwege zijn slanke onderarmen.

‘Mooi,’ zei ze, en gaf bewust geen antwoord op dat laatste voorstel.

Ze dronk haar thee rustig op en keek in de computer naar de persberichten van boeken die ze Magda wilde adviseren. Ze koos een roman en een thriller van bekende auteurs. Geen van beide uitgegeven door Wennam Publishers. Kinderachtig misschien, en het leek ook een beetje aan haar binnenste te knagen, maar ja.

Ze had gedacht – gehoopt – dat ze na al die maanden niet meer aan Luc hoefde te denken, maar ze was harder gevallen dan ze in eerste instantie had gedacht. Gelukkig was het niet alleen verdriet dat ze nu voelde, maar ook boosheid.

In eerste instantie had ze met hem meegeleefd, maar naarmate hij bleef bellen werd ze kwader en kwader. Niet om wat ze samen hadden gehad, hoe kort het dan ook had geduurd, maar omdat hij verzwegen had dat zijn vriendin zwanger is, terwijl hij wist dat ze op dit moment in haar leven niet veel kon hebben. Ook al wist ze dat hij oprecht was geweest, toen hij zei dat hij van haar hield.

Toch was ze dankbaar dat ze door hem eindelijk eens voor zichzelf had gekozen. Ze was hard bezig om die nieuwe mindset

ook op andere dingen in haar leven toe te passen, zoals op haar moeder. Dat ging helaas nog niet zo makkelijk.

Ze rolde met haar ogen bij de gedachte aan Mariët alleen al. Wonder boven wonder was het al maanden niet uit geweest tussen mama en Arie, wat Hannah ergens een beetje zorgen baarde. Arie was niet alleen een engerd en een viespeuk, hij was ook nog eens onberekenbaar. Voor je het wist was hij weer verdwenen en kon Hannah de gebroken scherven van haar moeders hart bijeen veggen.

Door de enorme klap van de deur en het harde gerinkel van de bel, waar Hannah nog steeds niet aan gewend was, verslikte ze zich in haar thee. Julian zag zijn kans schoon om haar aan te raken door even over haar rug te wrijven, waarna ze haar ogen tot spleetjes kneep omdat hij zogenaamd onschuldig glimlachte. De smiecht.

‘Julian! Sta niet zo te niksen! Ga bijvullen, dat is jouw taak!’ bulderde Magda.

‘Alles is al bijgevuld, tante Magda.’ Dat was een leugen. ‘Ik ben met Hannah hier nieuwe boeken aan het uitzoeken.’

‘Goedemorgen, mevrouw Dirksen,’ zei Hannah op zachte toon.

Heks kwam met haar blonde krullen slordig opgestoken en een verhit gezicht naar de toonbank gelopen. Er zat condens op haar brilglazen, in de buurt van haar neus. Alsof ze letterlijk stond te koken of stomen van woede.

Zoals gewoonlijk groette ze niet terug, dat vond Magda iets vanzelfsprekends. ‘Julian, je gaat nú bijvullen. En waag het niet om me tegen te spreken, ik heb een *rotochtend* achter de rug.’

‘We hebben nog genoeg op de stapels liggen, behalve bij non-fictie.’

‘Dan vul je non-fictie aan,’ sneerde ze. Hannah perste haar lippen op elkaar terwijl de twee mensen over haar hoofd heen bekechttten. ‘Wat ik de vorige keer zei meende ik, hoor. Het interesseert me niet dat je familie bent, ik ontsla je net zo goed.’

Genoeg anderen die dit baantje zouden willen. Dan bekijk je het maar hoe je je studie betaalt.'

Ze ruzieden nog even verder, en Hannah besloot de pakketjes van het postorderbedrijf die de mensen gisteren niet hadden opgehaald te gaan sorteren. Achter zich hoorde ze de ruzie bijna escaleren. Wanneer Magda over Julians studie begon, knapte er iets bij de altijd vrolijke jongen.

De uren verstreken en Hannah deed haar best elke klant persoonlijk te adviseren, ook al stond ze liever achter de kassa om af te rekenen. Verkopen was niet haar ding, maar het was nog altijd beter dan lesgeven. Een paar maanden geleden had ze de flyer met daarop de vraag naar medewerkers in de etalage van De Boekenlegger zien hangen. Ze had haar stoute schoenen aangetrokken en was met haar cv naar de boekhandel gegaan, waar Magda op dat moment gelukkig aanwezig was. Tot haar grote geluk mocht ze meteen beginnen, op voorwaarde dat ze haar kennis van boeken en literatuur gebruikte om te verkopen. Voor Hannah nogal een uitdaging, dus.

Maar ze deed het prima, volgens Magda. Ze had pas één keer een uitbrander gekregen toen ze een klant iets verkeerd had geadviseerd en hij verontwaardigd zijn boek kwam terugbrengen.

Die avond had ze zichzelf in slaap gehuild, waarop Julian, die hier parttime werkte, haar de volgende dag ervan had overtuigd dat Magda het niet persoonlijk bedoelde. Maar dat was natuurlijk wel zo. Daarna was er niet echt meer iets voorgevallen.

Rond vijf uur werd het zoals meestal erg druk; veel mensen wilden na hun werk nog even de stad in. Momenteel probeerde Hannah zo snel mogelijk de pakketten te verwerken om ongeduldige klanten te voorkomen.

Ze deed net een groot pakket voor een oud vrouwtje in een tas en glimlachte en groette vriendelijk, toen haar bloed ineens leek te stollen. Er tintelde iets op haar huid en haar hart sloeg

een paar slagen over. Of het sloeg een paar keer te veel, Hannah wist het niet precies.

Aan de andere kant van de winkel zag ze een man in maatpak staan. Hij bladerde in een boek. Ze kon zijn gezicht niet zien, maar ze wist bijna zeker dat het Luc was. Het chocoladebruine, golvende haar, zijn houding... Ze kon hem zelfs bijna ruiken. Wat deed hij hier? Wist hij waar ze werkte? Natuurlijk wist hij dat. Was hij hier voor... haar?

Ze wist even niet wat ze moest voelen. Boosheid? Verdriet? Verlangen? Dat verlangen werd meteen met de grond gelijk gemaakt door bakstenen die uit de lucht vielen in de vorm van zwangere Saskia's. Het verdriet dat ze een tijdje niet had hoeven voelen, was helemaal terug.

'Hannah,' hoorde ze naast zich, als een echo. 'Hannah!'

Verschrikt keek ze naar de lange rij mensen die haar geërgerd aanstaarden.

'Shit,' mompelde Julian, die haar aan de kant trok en naar de kassa waar hij zojuist stond duwde. 'Reken jij de boeken maar af, ik doe de pakketten wel. Voordat Heks deze lange rij ziet.'

Met trillende handen van de zenuwen, en schuldgevoel omdat Magda straks misschien boos werd op Julian, hielp ze de volgende klant van Julians rij en voelde een kneepje in haar schouder van hem. Toen de klant wegliep keek ze nog eens naar waar Luc zojuist stond, maar hij was nergens meer te bekennen.

HOOFDSTUK 2

'Het wordt weer tijd voor een haartransplantatie, vind je niet?'

Luc negeerde die opmerking en legde een blaadje sla op de royaal belegde boterham, zijn heup leunend tegen het aanrecht. Elmo stond naast hem te piepen, dus wierp hij de golden retriever een plak salami toe.

Saskia stond met haar dikke buik tegen hem aan, en haar hand ging door zijn haar. 'Het lijkt wel of het weer een beetje aan het uitdunnen is aan de voorkant. Hoelang is het nu geleden, je eerste haartransplantatie? Drie jaar?' Ze zuchtte geërgerd. 'Je had die tweede ook moeten doen, na negen maanden. Dat heb ik je nog gezegd.'

Hij schoof haar het bordje met de boterham toe.

'Ik hoef niet. Ik maak zelf wel iets. Vlees komt me de keel uit de laatste tijd.' Hij pakte het ding op en nam zelf een hap. Saskia sloot haar armen om zijn middel en drukte een kus op zijn wang. 'Vanavond wordt gezellig, Luc.' Saskia leek zich iets te herinneren. 'O, had ik je trouwens verteld dat de minister van Volksgezondheid ook aanwezig zal zijn, aanstaande maandag? Ze had je moeder persoonlijk opgebeld!' zei ze zangerig.

Luc knikte. 'Da's mooi.'

Saskia zuchtte en wiebelde een beetje kinderlijk om hem heen. 'Laten we eindelijk eens wat foto's maken door de pers...'

'Nee.'

Ze sloeg om als een blad aan een boom, maar beheerste zich. 'Laten we hen gewoon een paar foto's geven, dan houden ze zich de rest van de zwangerschap vast wel koest.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'Alsof jij wilt dat ze zich koest houden.' De opmerking dat ze camerageil was slikte hij in.

Ze giechelde charmant en kneep in zijn bil. 'Ik hoop dat het na vannacht weer als vanouds wordt,' zei ze zacht. 'Jij ook?' Vervolgens waggelde ze naar de trap om zich boven te gaan omkleden.

Luc zuchtte diep en staaarde naar zijn boterham. Hij voelde iets warms op zijn blote voet en keek omlaag. In plaats van bedelen, had Elmo zijn kop op Lucs voet gelegd en keek hij zijn baasje zielig aan, licht kwispelend.

Luc dacht terug aan gisteravond.

Nadat hij zijn tanden had gepoetst was hij in zijn bed op een van de logeerkamers gaan liggen. Net voordat zijn ogen dichtvielen, hoorde hij een snik. Zijn hart ging sneller kloppen en hij sperde zijn ogen wijd open. Hoorde hij dat goed?

Een aantal momenten later hoorde hij zacht gehuil. 'Verdomme,' bracht hij uit, en hij sloot zijn ogen. Hij had dit moment zo lang mogelijk uitgesteld, maar hij wist dat er een dag zou komen waarop hij het weer zou moeten proberen. Al was het niet voor zichzelf, dan wel voor de baby. Ouders moesten het goed met elkaar kunnen vinden voor een goede basis, toch?

Met een steen in zijn maag stond hij op en liep naar de grote slaapkamer, waar hij de tengere gestalte van Saskia onder de witte lakens zag liggen. Ze streek liefdevol met haar hand over haar buik en haalde haar neus een keer op. 'Sas,' fluisterde hij. Na even aarzelen ging hij achter haar liggen en legde zijn hand

op de hare op haar bolle buik. 'Is er iets mis met de baby?' Retorische vraag.

'Nee,' fluisterde ze.

Zijn borstkas leek te verstrakken toen hij zijn voorhoofd tegen haar lichtblonde vlecht legde. Hij zou willen dat hij dat gevoel naast zich neer kon leggen, zijn verstand op nul kon zetten en gewoon weer verder kon gaan waar hij een half jaar geleden gebleven was. Voordat ze vreemdging.

'Ik weet wat we hebben afgesproken. Maar zo kan het toch niet verder? Ik ben je vrouw, Luc. We worden ouders van een klein wondertje. Dit wil jij toch ook niet?' Ze begon weer te snikken. 'Ik wil verder. Ik mis je. Ik heb je nodig. Ik heb af en toe meer dan een koude omhelzing nodig, schat.'

Zijn verdoofde hart ging tekeer bij die woorden. Hij zou willen dat hij dit bed uit kon springen en zo ver mogelijk weg kon rennen.

'Ik kan hier niet mee leven,' ging ze verder. 'Ik ben enorm gestrest de afgelopen dagen, onder andere door hoe jij je al maanden gedraagt. Je lijkt wel een zombie. Je praat nauwelijks en je zit alleen maar in je werkkamer te lezen als een opa. Letterlijk. In je fauteuil met je been over je andere been en je leesbril op.'

Hij zuchtte diep. Ze had gelijk. Hij wist dat ze gelijk had. Op deze manier kon het niet verder. Dat wilde hij zichzelf en de baby niet aandoen. Hij wilde niet eindigen zoals zijn eigen ouders. Opgroeien tussen twee mensen die elkaar haatten.

Shitzooi.

Hoezeer zijn hart zich ook verzette, hij liet zijn hand onder haar truitje glijden en streefde haar dikke buik, omvatte daarna een van haar borsten. Ze ademde sissend in toen hij in haar tepel kneep.

'Ik heb dit zo gemist,' kreunde ze, en draaide zich naar hem toe. Ze wilde hem kussen, maar hij dook naar haar hals om haar daar te kussen en likken. Zo hard als hij kon duwde hij alle

gevoelens en emoties die hem in de war probeerden te maken weg. Gelukkig reageerde zijn pik zoals het hoorde wanneer hij vrouwen op die manier aanraakte, maar hij was niet zo stijf als normaal.

‘O, heerlijk, Luc,’ moedigde ze hem aan. Ze hield haar been tussen de zijne alsof ze hem elk moment een knietje kon geven. Zijn hand daalde naar beneden in de hoop dat het niet lang zou duren voordat ze klaar voor hem was. Hij gleed haar slipje in en voelde de korte haartjes. De laatste tijd liet ze zich niet meer harsen.

Hij zocht haar klit en wreef er plichtmatig overheen. Ze was zeiknat en gezwollen. Geen wonder dat ze zoveel moeite deed voor een wip. Hijgend sloeg ze haar armen om zijn nek. Plots duwde ze hem tegen zijn kruin naar beneden. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar liet het varen en sloeg de lakens weg. Hij pakte een klein kussentje en schoof dit onder haar billen, die ze met moeite optilde. Hij werd misselijk van haar geur. Niet omdat ze stonk, want ze leek op de een of andere manier juist zoeter te ruiken dan een half jaar geleden; waarschijnlijk door de zwangerschap.

Hij kuste haar voorzichtig en haatte zichzelf, maar zette zijn verstand op nul en stak toen zijn vingers in haar. Met zijn tong draaide hij rondjes om haar klit, zoog af en toe zachtjes. Hij voelde zijn penis verschrompelen en vloekte in zichzelf. Hij dwong zichzelf zijn best te doen, passie te voelen, maar het enige wat hij voelde was buikpijn en misselijkheid. Hij verhoogde zijn tempo om haar zo snel mogelijk te laten komen, maar tot zijn grote teleurstelling fluisterde ze ongeduldig: ‘Neem me nu, ik ben er klaar voor.’

Stel je niet zo aan, Luc. Je bent toch een vent, of niet? Je staat op het punt een lekker, door jou bevrucht wijf te neuken.

Hij haalde trillerig adem en trok haar slipje uit. ‘Lukt dit wel, met de baby?’

‘Neuk me nu gewoon!’

Hij gleed gemakkelijk naar binnen en probeerde te genieten van de intens vochtige warmte.

‘Je hoeft niet zo voorzichtig te zijn,’ siste ze.

Hij voerde het tempo op.

‘Ben je wel stijf? Ik voel je helemaal niet.’

Zonder antwoord te geven stootte hij harder en sneller, negeerde de angst om tegen haar baarmoedermond te stoten. Ze pakte zijn gezicht vast en wilde haar lippen op de zijne drukken, maar hij wendde zijn blik af en begroef zijn gezicht in haar hals. Als ze erover zou zeiken, zou hij zeggen dat hij haar dikke buik niet plat wilde drukken.

Hij leek wel *fucking* Pretty Woman, en zou hebben gelachen om de absurditeit als hij niet zo spuugmisselijk was.

Ondanks zijn inspanningen hoorde hij haar niet kreunen. Hij concentreerde zich op zijn stoten, en voelde dat hij helemaal hard was. Wat was dan het probleem?

‘Ik voel je niet, Luc,’ zei ze, alsof dat de magische spreuk was zijn pik twee keer zo groot te laten worden.

‘Je bent erg nat. Misschien komt het door de zwangerschap.’

Hij stootte langzamer. Ontmoedigd.

‘Misschien doe je gewoon niet genoeg je best.’ Hij stopte. ‘Waar is die passie naartoe, Luc? Vroeger was je een beest in bed.’

‘Ik heb je anders vroeger ook vaak genoeg horen klagen.’

Ze keken elkaar aan, beiden emotieloos.

Zij sloeg als eerste haar blik neer. ‘Ik vond het altijd heerlijk als je me domineerde en commandeerde. Waarom doe je dat nu niet?’

Zijn blik bleef hangen op een plekje naast haar op het kussen. Hij had geen antwoord op die vraag. Misschien had hij dat wel, maar zat het ver achter in zijn hoofd verstopt.

‘Sorry, ik ben er met mijn hoofd niet bij.’

Saskia liet haar gespeelde teleurstelling snel varen en duwde hem gefrustreerd van zich af. ‘Je hebt een ander.’

Verbijsterd sloot hij zijn ogen en schudde een keer zijn hoofd. ‘Een ander?’

‘Fuck jou, Luc.’ Ze draaide zich met haar rug naar hem toe en trok boos de lakens op tot halverwege haar gezicht.

Hij stopte zijn volledig slappe lul terug in zijn boxershorts en stond op, te woedend om te zeggen dat ze het héél erg mis had.

In de badkamer liet hij het licht uit. Leunend tegen de wastafel keek hij naar zichzelf in de spiegel, waarin de duisternis achter hem weerkaatste. Een vermoeid gezicht staarde terug. Donkere kringen onder zijn ogen, te lange stoppels. Ouwe kop door het veel te harde werken.

Hij proefde Sas nog steeds op zijn tong, dus pakte hij zijn tandenborstel en spoot er wat tandpasta op.

Net toen hij twee keer de borstel over zijn kiezen had laten gaan, hoorde hij een kreun. Hij verstijfde en spitste zijn oren.

‘Serieus?’ mompelde hij, bij het horen van Saskia’s Tarzan 2.0. Hij poetste zo hard dat hij nog net niet zijn glazuurlaag weg schrobde, om het gezoem en gekreun niet te hoeven horen. Het gevoel dat hij moest huilen werd steeds erger. De stem die tegen hem brulde dat hij verdomme een vent was en vroeg waar zijn ballen naartoe waren gevlogen, hield zijn tranen binnen. Het was er niet vaak geweest, het gevoel dat nu door hem heen ging. Het gevoel van machteloosheid, eenzaamheid en intens verdriet. Geen kant op kunnen, totaal niet meer weten wat te doen. De eerste keer dat het gebeurde was toen hij erachter kwam dat Sophie hun dochter had laten weghalen, op zijn negentiende. De tweede keer toen zijn vader hem vertelde dat hij doodging.

Hij spoelde zijn mond en gooide de tandenborstel terug in de beker. Toen hij haar hoorde klaarkomen, expres luid, sloegen alle stoppen door.

Een moment later lag de spiegel aan diggelen en was zijn pijnlijk kloppende vuist rood. Uit de slaapkamer kwam geen enkel geluid meer, alsof Saskia haar adem inhield. Het enige wat hij hoorde was Elmo’s lichte gegrom in de werkkamer.

Hij negeerde de drukkende pijn in zijn schouder en borst en liep naar zijn werkkamer, waar de hond klaarwakker op de bank stond. Hij sloot de deur achter zich en zocht in de kast naar een goede likeur.

Elmo's gerinkel van de penning aan zijn halsband kwam dichterbij, en Luc voelde een natte neus tegen zijn hand. Zijn vriend jankte en piepte, schuurde met zijn kop tegen Lucs been.

Hij wilde dat de woede bij hem bleef, hem alert hield. Hij wierp een blik op de verzameling drank die hij niet meer had aangeraakt sinds de dood van pa, en sloot de glazen kastdeur weer. Hij liep naar de sofa en liet zich zakken. Elmo legde zijn kop op Lucs schoot.

Hij wilde niet terug naar bed en al zeker niet terug naar Saskia. Hij wilde nu zelfs niet op zijn werk zijn. Hij wilde bij iemand zijn waar hij zichzelf kon zijn. Waar hij zijn borstkas kon laten ontspannen zodat de hartkramp even verdween, die hem vlak na zijn breuk met *haar* pas regelmatig begon op te vallen. Luc durfde niet eens aan haar naam te denken, bang dat hij obsessief zou worden, zoals hij bij zijn beide bedrijven was geweest. Maar het meisje aan wie hij niet mocht denken was geen bedrijf of project dat geheid slaagde als hij er zijn obsessie van maakte. Dat meisje was een mens. Een mens dat hij pijn had gedaan. Een mens met een broos hart, dat absoluut niet gebaat was bij de shitzooi van zijn leven.

Hij weerhield zich ervan de onderste lade van de kast open te trekken en naar de foto's van het fotolijstje dat ze hem had gegeven te kijken. Er was niets anders in de hele wereld wat hij liever wilde. Haar zien. Haar horen. Haar voelen. Haar kussen. In haar kruipen.

Hij rolde met zijn ogen vanwege zichzelf.

Meestal maakte aan haar denken alles erger, maar dit keer voelde hij dat de druk tussen zijn ogen was verdwenen. Hij werd moe en zakte op het kussen in de hoek van de bank. Elmo

kwam naar hem toe en nestelde zich in zijn armen. De pijn in zijn linker borst en schouder ebde langzaam weg.

DE VOLGENDE DAG ging hij vroeg naar huis om Elmo uit te laten. Saskia was baby-inkopen doen met haar moeder. Toen hij weer thuiskwam met Elmo maakte hij wat te eten voor hem en ging op de afgrijselijke witleren bank zitten. Gefrustreerd gooide hij een van de honderd pluizige kussens op de grond en pakte zijn telefoon erbij.

Hij fronste bij het zien van een mail van zijn makelaar.

LUC,

Inmiddels al een paar maanden geleden sinds we elkaar voor het laatst spraken. Ik weet dat je gezegd hebt dat ik de zoektocht kon staken, maar ik wilde je dit geval toch even laten zien. Het is precies waar je naar op zoek was. Laat me zo snel mogelijk weten of je het wilt bezichtigen, ik hou 'm voor je vrij.

Roy

DE LINK DIE hij opende bracht hem naar een aantal foto's van een prachtig groot huis aan de rand van de stad. Compleet met grote omheining en een grote, ietwat verwilderde tuin. Geen zwembad. De garage bevatte twee garagepoorten en werd gekoppeld aan het huis zelf. De voordeur bevond zich precies in het midden, omringd door ramen. Op de foto was het schemerig en brandden de lampen sfeervol.

Binnen zag het er prachtig uit, hoewel het wel een likje verf kon gebruiken.

Het zou perfect zijn geweest. Niet te klein. Eerder net iets te groot, maar niet zo onmogelijk groot als hij nu woonde.

Hij drukte zijn telefoon uit, leunde naar achteren en

negeerde het gekriebel van een van Sas' irritante kussens. Het rotgevoel bij zijn slapen liet hij wegzakken door rustig adem te halen, en de brok in zijn keel slikte hij weg.

Wat de *fuck* was dit? Was hij *nog* zieker aan het worden? Depressief? Burn-out? Het leek godsamme wel alsof er iemand dood was. De enige lichtpuntjes van de afgelopen maanden waren de echo's geweest. De schopjes die hij had gevoeld wanneer Saskia jubelde dat de baby bewoog.

Vannacht had hij zich beter gevoeld toen hij aan Hannah dacht. Zou hij zich nu ook beter kunnen voelen als hij naar haar foto keek? Zou dat helpen?

Tot nu toe bespiedde hij haar elke vrijdag in de boekhandel. Gewoon om er zeker van te zijn dat ze oké was, ook al kreeg hij regelmatig een update van Ferdinand. Misschien was het meer om te zien of ze gelukkig was.

Elmo nestelde zich in een van zijn zachte manden naast de televisie en Luc besloot dat hij voor even de egoïstische idioot ging uithangen. Vandaag was het donderdag, maar dat gaf niet. Hij wilde weten hoe hij zich zou voelen. Misschien zou het alles veel erger maken, of misschien zouden zijn gevoelens bekoelen naarmate hij haar vaker zag. De vorige keer stond een of andere magere randdebiel met haar te flirten. Daar zou hij blij om moeten zijn. Hij wilde dat ze gelukkig was. Maar hij was nu eenmaal een alfamannetje volgens sommigen, en blijkbaar hadden alfamannetjes er een hekel aan wanneer er met hun bezit gespeeld werd. Ook al was ze in geen enkel opzicht zijn bezit. Dat zou ze ook nooit worden.

Hij stond op, gaf Elmo een aai over de kop en verliet de villa.

HET WAS WARM voor begin april. Gisteren was het zelfs twintig graden geweest, en ook vandaag was het overwegend zonnig.

Luc had zijn auto midden in de winkelstraat geparkeerd, waar niemand dat deed omdat het je zo'n tien euro per uur

kostte. Met zijn handen in zijn zakken probeerde hij tijd te rekken door naar de etalages te staren waar hij langs slenterde. In de verte zag hij de vertrouwde zilveren Mercedes staan. Luc hield zijn zonnebril op en minderde vaart toen hij steeds dichterbij de buurt van De Boekenlegger kwam. Een stukje voor de boekenwinkel stond hij stil en keek neer op de man die met het raam open een broodje zat te eten, zelf ook een zonnebril dragend.

‘Dag, jongen,’ zei Ferdinand. ‘Het is pas donderdag, hoor.’

‘Ja, daarvan ben ik op de hoogte,’ antwoordde Luc. Hij leunde tegen het portier aan. ‘Hoe gaat het met haar?’

‘Zelfde als elke week. Maar steeds iets beter, heb ik het idee. Gisteren is ze naar Parijs geweest.’

Luc verstijfde. ‘Alleen?’

‘Alleen.’ Natuurlijk ging Hannah alleen, daar was ze gek op. Maar nu ook? Het was de laatste tijd niet bepaald veilig voor haar. ‘Ik ben haar uiteraard gevolgd. God, wat heb ik een hekel aan Parijs.’

Luc liet wat adem naar buiten en grinnikte even. ‘Volgens mij ben je dan de enige. Zelfs ik vind het leuk.’

De man met het zilvergrijze haar nam zijn zonnebril af en keek Luc met een vaderlijke glimlach aan. Ferdinand had vroeger wel eens op hem gepast. Er waren periodes geweest dat Lucs moeder Freya om een voor hem onbekende reden overbezorgd om hem was. Daarom hield Ferdinand altijd een oogje in het zeil, toen Luc eenmaal oud genoeg was om zelf naar school te gaan en buiten te spelen.

In de puberteit fungeerde Ferdinand ook als taxi voor vriendinnetjes en hij had Luc een keer gered toen hij straalbezopen op een landweg liep en zijn vader niet durfde te bellen.

Hij waardeerde het dat Ferdinand nauwelijks vragen stelde. Ook niet over Hannah.

‘Weet je al wanneer je het touw wat laat vieren wat beveiliging betreft? Hoe zit het met die Meijer?’

Luc haalde zijn schouders op en staaarde naar de ingang van de winkel, alsof ze elk moment naar buiten kon komen. Het feit dat de detective Ferdinand nog niet had ingelicht, wilde zeggen dat er geen directe dreiging was. ‘Geen idee wat die randdebiel uitvoert, maar gezegd wordt dat hij momenteel weer een ander slachtoffer heeft. In die periodes belt hij Hannah niet. Bovendien moet hij nu oppassen, omdat de politie hem in de gaten houdt vanwege haar anonieme melding. Tenminste, ik hoop dat ze dat doen.’

Ferdinand knikte. ‘Ik heb hem inderdaad ook al weken niet meer gezien.’

‘Ik weet niet wanneer ik het ga loslaten, Ferry. Misschien als... wanneer ik straks vader ben.’

Hij bleef naar de ingang staren. De woorden voelden zo onnatuurlijk. Een onzichtbare energie dwong hem naar binnen te gaan. Het was vijf uur, het drukste moment van de dag.

Alsof een touw hem naar haar toe trok, liep hij naar de winkel en was blij dat de deur openstond, zodat er geen belletje ging rinkelen als iemand ‘m opendeed.

Binnen was het benauwd en druk. Hij hoorde een moeder snauwen en een kind schreeuwen omdat het zijn zin niet kreeg. In het midden van de winkel bevond zich een grote nep-boomstam, met inhammen vol uitgelichte boeken. Achteraan stond de kassa, en daar stond ze.

Natuurlijk voelde hij nog steeds een kriebel in zijn maag, die de hele dag al van streek was. Wat had hij dan verwacht?

Gestrest maar vriendelijk lachte ze een klant toe. Haar roodbruine haar was een stuk korter dan vorige week, en ze droeg een dunne beige trui met glinsterende dingetjes die een van haar witte schouders bloot liet. Geen bh-bandje. Ze negeerde de sukkel die naast haar stond en zijn charmes in de strijd gooide.

Luc pakte een willekeurig boek en liep onopvallend naar de andere kant van de winkel, waar hij een beter zicht op haar had. Hij was een imbeciel door zo'n groot risico te nemen, maar hij

voelde zich meteen een stuk beter. Dat had hij na vannacht wel nodig.

Ze stak een pluk haar achter haar oor en zag er een beetje verhit uit. Ze glimlachte stralend naar de volgende vrouw van wie ze iets afrekende, en *godverdomme* hij kreeg meteen een stijve. Voor heel even voelde hij zich weer een beetje man. Vanmorgen had Saskia gedaan alsof ze vannacht de beste seks ooit hadden gehad. Misschien was ze geschrokken van de scherven die ze op de badkamer had aangetroffen.

Man, hij voelde zich net een smerig, dubieus mannetje dat zich stiekem zat op te geilen bij Hannahs aanblik. Hij moest hier weg. Volgende week kon hij haar weer even zien. Of morgen.

Shit, ze kijkt.

Hij draaide zich vliegensvlug om en het zweet brak hem uit. Waarom wist hij ook niet precies. Het was niet dat ze hem niet mócht zien, maar hij wilde ook niet zielig overkomen. De kans was groot dat ze gewoon verder was gegaan met haar leven en hem langzaam aan het vergeten was. Hij had haar niet meer gesproken. Het laatste telefoongesprek dat ze hadden gevoerd was een ruzie geweest. Ze vond het in eerste instantie maar niks dat Luc Ferdinand als haar 'lijfwatch' had gestuurd, maar Luc had zijn poot stijf gehouden en haar gezegd dat ze dan maar de politie moest bellen.

Dat had ze niet gedaan. Gelukkig. Niet vanwege Luc, althans, en hij vermoedde dat ze het stiekem wel fijn vond dat er iemand over haar waakte. Een melding doen bij de politie haalde vaak niet veel uit, en daarbij was Noud Meijer heel goed op de hoogte van zijn rechten, omdat zijn moeder een hoog aangeschreven advocate was en de jongen zelf ook rechten had gestudeerd.

Zuchtend en zich ergerend aan zichzelf, legde hij zonder nog naar Hannah te kijken het boek terug en verliet de winkel.

HOOFDSTUK 3

In de wachtkamer van mevrouw Elzenbroeck kreeg Hannah altijd een benauwend gevoel. De lamellen waren half gesloten en de ruimte kon wel een opknapbeurt gebruiken; het leek alsof dat al zo'n twintig jaar niet was gedaan. Achteraan stond een klein keukentje waar momenteel water opstond. Lenie – maar Hannah noemde haar toch mevrouw Elzenbroeck – pakte de theedoos uit een kastje en liep met een kop heet water en de theezakjes naar Hannah toe.

'Kies zelf maar uit, meid,' zei ze.

Thee kiezen. De eerste dag dat ze hier kwam had Lenie gezegd dat eigen keuzes maken heel belangrijk was, en het begon bij thee. Hannah had gelachen, maar er niet bij gezegd dat ze wat dat betreft al een eind op weg was.

Toch kwam ze pas een paar maanden bij mevrouw Elzenbroeck, en realiseerde ze zich nu dat het helemaal niet zo goedging als ze eerst dacht. Ze was er bijvoorbeeld achter gekomen dat ze in de maanden na haar breuk met Noud op de 'automatische piloot' had gestaan. Dat wilde volgens Lenie zeggen: ze had het grootste gedeelte van haar angst en verdriet verdrongen. Toen ze Luc leerde kennen, had ze zich op hem kunnen

focussen. Volgens mevrouw Elzenbroeck was het waarschijnlijk niet het juiste moment geweest in haar leven om een nieuwe relatie aan te gaan, en ja, daar had ze waarschijnlijk gelijk in...

Na de breuk met Luc sloeg de bom eigenlijk pas daadwerkelijk in. Ze werd angstig, maar voelde zich letterlijk verdoofd – ook al beschermde Luc haar door het inhuren van Ferdinand. Ze kreeg steeds vaker last van nachtmerries, terwijl ze in de weken na de breuk met Noud niet eens droomde. Gewoon helemaal *niet*.

‘En, is het gelukt met de brief?’

Mevrouw Elzenbroeck ging in haar fauteuil zitten met haar eigen kop thee. Ze had rood geverfd haar dat ze bij elkaar had gedaan met een klem, wat haar vriendelijke gezicht beter deed uitkomen.

Hannah zuchtte. ‘Ja. Ik ben eraan begonnen, maar ik kwam niet verder dan de eerste zin. Ik... Ik durfde niet, gek genoeg. Ook al weet ik dat Noud de brief nooit te zien zal krijgen. Ik denk dat het te dicht bij een aangifte komt. De gedachte alleen al, bedoel ik. Bang dat hij of iemand anders erachter komt.’

‘Dat is niet gek,’ antwoordde mevrouw Elzenbroeck, nadat ze een slok thee had genomen. ‘Je hebt zeven jaar bijna volledig met de angst geleefd dat je iets triggerde wat hem kwaad kon maken. Het is net als bij een oud-soldaat, weet je nog? Sommige oud-soldaten die in de oorlog vochten, zijn hun leven lang bang om naar buiten te gaan, omdat ze vermoeden dat de vijand zich, zelfs na de oorlog of in het thuisland, nog steeds daar bevindt.’ Ja, dat wist Hannah.

De psychologe pakte haar notities erbij. ‘Dus. Zo te horen zit een aangifte er voorlopig nog niet in?’

Hannah glimlachte zwak.

Mevrouw Elzenbroeck wuifde het weg en schudde haar hoofd. ‘Zorgen voor later. Die keuze is helemaal aan jou, Hannah. Ik vroeg het me alleen af.’

‘Ik weet het nog niet,’ antwoordde ze schor. ‘Ik weet dat het moet. Ik ben het zijn volgende slachtoffers verschuldigd.’

Elzenbroeck knikte weifelend. ‘Nou, dat is maar net hoe je het bekijkt. Jij moet je niet schuldig voelen om zijn gedrag, dat is nu net het punt waar we aan werken. Anderzijds is het wel een vooruitgang dat je jezelf verantwoordelijk genoeg voelt om naar de politie te gaan. Het getuigt ervan dat je sterker in je schoenen staat.’

Daar was ze zelf nog niet zo zeker van. Ze werd soms gek van haar trillende ademhaling en het constante gevoel dat ze achtervolgd werd op straat. De rillingen die ze niet kon negeren.

Als ze ergens was achter gekomen tijdens haar gesprekken met mevrouw Elzenbroeck, dan was het wel dat ze geluk had gehad. Enorm geluk. Noud had tijdens hun jaren samen ervoor gezorgd dat ze niet veel aan sociaal contact had. Behalve haar moeder, maar die was toch labiel volgens hem. Hij wist dat Hannah Mariët nooit over zijn wandaden zou vertellen.

Tijdens het werk op de universiteit deed ze niet mee aan bijvoorbeeld socializen, uit angst dat ze haar beter zouden leren kennen en erachter kwamen wat ze met zichzelf liet doen.

Het was zo verwrongen; erachter komen dat je al die tijd al wist dat het niet klopte, en je er toch mee door bent gegaan.

Om de een of andere reden was Fie wel blijven plakken, had Hannah wél toegezegd toen Fie haar mee uit lunchen vroeg. Fie. De enige vriendin die Hannah in jaren had gehad. Fie had het maar raar gevonden dat Hannah Noud niet aan haar voorstelde. Dat Hannah het zelfs moeilijk vond om foto’s van haar vriend te laten zien. Fie had haar mond gehouden en Noud ook niet gezien tot de breuk. Aan de andere kant had Hannah Fie ook geheimgehouden voor Noud.

Het maakte haar soms heel verdrietig dat ze zich zo afschuwelijk had laten manipuleren, dat ze zelfs geheim moest houden dat ze een vriendin had. Ook al beschuldigde ze zichzelf inmid-

dels niet meer zoals vroeger. Ze wist nu dat het heel vaak voorkwam; het overkwam de slimste mensen.

De psychologe had haar gezegd dat ze niet vaak had meegeemaakt dat iemand – vooral na *zeven* jaar lang misbruik – er zo goed was uitgekomen als Hannah, en daardoor voelde ze zich trots. Ze had trauma's, ze had nachtmerries, ze was bang dat mannen tegen haar uitvielen. Maar op de een of andere manier had ze zichzelf vrij snel hersteld. Ze herinnerde zich die ene keer op de hotelkamer in Engeland, samen met Luc.

Luc...

Die keer dat hij haar net iets te hard vastpakte, waardoor ze niet ineenkromp, zoals ze normaal zou doen, maar kwaad werd. Kwaad worden was levensgevaarlijk bij een psychopathische narcist als Noud. Toen haar lichaam of geest of wat het dan ook was, dat gevaar weer herkende, reageerde het niet zoals bij een standaard getraumatiseerd persoon. Dat was het bewijs dat ze sterker was dan ze ooit in haar leven was geweest.

Iedere dag dacht ze aan dat moment. Het was haar houvast, wanneer ze het even niet meer zag zitten of niet wist wat te voelen, denken. Het was haar bevestiging dat niemand zoiets verdiende, ook zij niet, en ze nam het zichzelf elke dag minder kwalijk.

Relatief gezien ging het dus eigenlijk wél goed. Ze durfde voor zichzelf te kiezen, durfde 'nee' te zeggen tegen anderen. Luc was daarin een belangrijke factor geweest, maar ze wist dat de grootste kracht en vastberadenheid vanuit haarzelf kwam.

MET EEN AANTAL nieuwe opdrachten voor de komende week, stapte Hannah de praktijk uit. De warmte van afgelopen donderdag had aangehouden. Ze besloot naar het station te wandelen in plaats van de bus te nemen. De warme lentewind waaide langs haar blote benen toen ze de zilveren Mercedes zag optrekken.

Hannah glimlachte naar Ferdinand, die knikte.

Ferdinand heeft ook niet bepaald een leven, dacht ze. Hij werkte zes dagen per week, maar liet de nacht- en zondagdienst aan iemand anders over, die ze pas drie keer had gezien. Eigenlijk wilde ze hem zeggen dat die beveiliging niet meer nodig was; ze voelde zich bezwaard omdat ze in principe niets meer met Luc te maken had. Het moest ontzettend saai zijn om haar de hele dag te schaduwen. Ze had al vaker gesprekjes met hem aangeknoopt uit nieuwsgierigheid, maar hij bleef altijd professioneel. Het enige wat ze wist, was dat hij een dochter en een kleindochter had.

Ze zag hem stilstaan bij een rood stoplicht en bleef even wachten.

Daarna besloot ze naar hem toe te gaan. Ferdinand keek verheugd op toen ze vanaf de stoep vlug het portier opende en naast hem in de auto kwam zitten.

‘Mag ik u eindelijk eens naar huis brengen, juffrouw Mackenzie?’

‘Voor deze ene keer dan,’ glimlachte ze, terwijl ze het portier dichttrok. ‘Hoe gaat het met je, Ferry? Hoe gaat het met de kleine Sarah?’ Hannah zag een lichte glimlach om zijn mond. Heel even maar, als een licht dat voor een moment over zijn gezicht gleed.

Hij trok op toen het stoplicht op groen sprong.

‘Erg goed.’

‘Wat vond ze van het boek?’

Ferdinand keek haar even aan. ‘Mijn dochter zegt dat ze het sindsdien elke avond moet voorlezen. Sarah krijgt niet vaak een boek cadeau. Kinderen van tegenwoordig willen alleen maar spelcomputers.’

Hannah knikte. ‘Het is belangrijk dat kinderen blijven lezen.’

‘Vind ik ook, juffrouw Mackenzie. Nogmaals bedankt.’

Haar hart begon harder te bonzen toen ze bedacht of ze de